

RADAKCINĖS KOLEGIJOS TRIBŪNA

(Nr.45)

Redkolegijos vardu

Vytautas
RADŽVILAS

Principinis ir trumpas atsakymas į šį egzistenciškai svarbų šalies ateičiai klausimą galėtų būti toks: Lietuva sparčiai praradinėja paskutinius laisvės ir valstybingumo likučius, o pati lietuvių tauta nyksta ir išsivaikščioja neregėtu jos istorijoje greičiu todėl, kad atviros pilietinės visuomenės kūrėjų pastangomis ji vis giliau gramzdinama į prigimtinių laisvės svaigulį. Tai daroma pasitelkus gerai apgalvotą ir savo veiksmingumą įrodžiusią šalies piliečių nupolitinimo - jų ištautinimo ir išvalstybinimo - strategiją. Idėjinis jos pamatas ir pagrindinis praktinio įgyvendinimo įrankis yra beatodairiška ir iš principo jokių ribų nepripažįstanti žmogaus teisių plėtra. Suvokti tokios plėtros daromą žalą ir pragaištingą poveikį moderniosioms visuomenėms ir apie ją kalbėti darosi vis sunkiau, nes žmogaus teisių sąvoka seniai tapo perdėm ideologizuota ir ją nuo bet kokių abejonių ir kritikos tvirtai saugo ilgai ir kryptingai kurta bei nuolatos palaikoma absoliutaus šventumo aura. XVII a. aiškius kontūrus įgijusi ir vėlesniais šimtmečiais vis plačiau įsitvirtinusi modernioji vakarietiška žmogaus teisių samprata laikoma ne tik viena svarbiausių moralinių, politinių ir teisinių Vakarų visuomenių ir joms būdingo liberalaus demokratinio valdymo atramų, bet aukštinama ir kaip vienas didžiausių civilizacijos laimėjimų ir laikoma kone visos žmonijos istorinės raidos viršūne. Todėl net iš pažiūros solidžiuose akademinuose darbuose žmogaus teisių sąvoka neretai vartojama kaip savaime suprantama ir šitaip paverčiama ideologine kliše, išlaisvinančia tyrinėtojus iš pareigos išsamiau ir giliau paaiškinti, ką ji vis dėlto reiškia, tai yra, koks jos tikrasis turinys ir prasmė. Pastangos kruopščiau analizuoti žmogaus teisių idėjos teorines ištakas, genezę ir jos istorinės raidos vingius gali būti palaikytos šventvagišku, geriausiu atveju - „nepolitkorektišku“ akademinio išsišokimu ir sukelti pernelyg smalsiam tyrinėtojų gana didelių nepatogumų ar net nemalonumų ne tik profesinėje veikloje. Kalbant aiškiau, jam gresia pavojus įgyti ideologiškai „netvirtą“ ar net „nepatikimą“ piliečio bei mokslininko reputaciją ir susilaukti valdžios nemalonės bei „teisingai mąstančios“ visuomenės dalies pasmerkimo - būti apšauktam demokratijos ir laisvės griovėju ar net visos Vakarų civilizacijos nekontroliuojamam priešu. Visuotinai tvyrančioje žmogaus teises gaubiančioje politinio ir ideologinio „korektiškumo“ atmosferoje gana sunku ar net beveik neįmanoma susivokti, kad šių teisių kritika apskritai gali būti dvejopa. Tikrai esama kritikos, kurią tiksliau derėtų vadinti tūžmingu puolimu, ir kurią įkvepia tiek bukas priešiškas viskam, kas vakarietiškai modernu, tiek ir akla neapykanta pačiai laisvei. Tačiau ne tik galima, bet ir būtina kitokia kritika - kritika, kuri remtųsi dalykiška žmogaus teisių prigimties

teorine analize ir būtų grindžiama neideologizuotomis, moksliniais tyrinėjimais gautomis žiniomis apie šių teisių sampratą istorinė raidą bei jos metu įvykusius gelminius jos turinio ir prasmės pokyčius. Šitaip - dalykiškai ir neideologizuotai - pažvelgus į moderniąją žmogaus teisių sampratą ir jos kismą, iš karto krenta į akis viena be galo svarbi ir įdomi istorinė šių teisių plėtros tendencija. Jos linkstama nepastebėti arba vengti, ją giliau aiškinti bei interpretuoti net autoritetingų šios srities tyrinėtojų ir žinovų darbuose.

Ši tendencija ypač krenta į akis ir yra lengvai pastebima žvelgiant į žmogaus teisių plėtrą retrospektyviu, tai yra praeitin nukreiptu žvilgsniu. Beribė ir nevaldoma žmogaus teisių ekspansija į visas moderniosios visuomenės gyvenimo ir veiklos sritis - būtent toks vaizdas atsiveria nors kiek atidesniam istoriniam žvilgsniui. Individo teisė į gyvybę, laisvę ir nuosavybę - toks buvo pamatinių ir niekam negalintų kelti abejonių žmogaus teisių pradinis sąrašas. Vėliau ši trumpų sąrašą papildė bet kurioje civilizuotoje visuomenėje tiesiog būtinos pripažinti pilietinės ir politinės teisės. Tačiau, palyginti su santūria ir protinga pradžia, šiandieninis „postmodernus“ žmogaus teisių sąrašas yra neatpažįstamai pasikeitęs ir atrodo visiškai kitaip - jis virto „atviru“, tai yra beribiu, nes jau dabar praktiškai neaprepiamu ir nuolatos ilgėjančiu sąrašu. Svarbu pažymėti, kad nėra jokio - teorinio ar praktinio, intelektualinio ar moralinio - principo ar kriterijaus, kuriuo remiantis būtų galima racionaliai užkirsti kelią nežabotai šio sąrašo

plėtrai. Kada tiksliai buvo peržengtas netaikomas slenkstis, kai ši plėtra tapo nevaldoma - sudėtingas ir atskiros aptarties reikalaujantis klausimas. Tačiau jis neabejotinai buvo peržengtas. Tai reiškia, kad palyginti neseniai įvyko esminis ne tik žmogaus teisių, bet, ko gero, visos Vakarų civilizacijos raidos lūžis, kai būtinos ir pateisinamos pastangos įtvirtinti, saugoti ir prireikus ginti laisvę ir orų individo ir visuomenės gyvenimą turinčias laiduoti žmogaus teises nepastebimai virto kažkuo visai kitu - beribiu ir iracionaliu, tai yra jokiais proto ir moralės kriterijais negrindžiamu ir nevaržomu moderniojo žmogaus norų ir troškimų, o kalbant trumpai - visų jo aistrų aklu „laisvinimu“.

Ir keistas sutapimas: juo labiau įsibėgėjo ir darėsi pastebimesnis šis „laisvinimas“, juo sparčiau kilo viešumon ir vis ryškiau spindėjo jau ne „modernios“ pilietinės, o būtent „atviros“ pilietinės visuomenės idealas. Šis sutapimas, be abejo, nėra atsitiktinis ir liudija, kad tarp žmogaus teisių sąrašo „atvirumo“ ir tokios visuomenės „atvirumo“ egzistuoja ne atsitiktinis ir paviršutiniškas, o būtinas ir gelminis ryšys. Tai reikštų, kad įprastiniai atviros pilietinės visuomenės įvaizdžiai - neva tai esanti pluralistinė, demokratiška, atvira pasauliui, tolerantiška ir imli žmonių bei kultūrų įvairovei visuomenė - geriausiu atveju yra tik patikliam žvilgsniui apgauti skirtas išorinis tokios visuomenės reginys, po patraukliu paviršiniu apvalkalu slepiantis tikrąją jos prigimtį ir kilmę - retai kada analizuojamus ir viešai įvardijamus jos radimosi ir veikimo principus.

Elios nuotr.

Ryšys tarp „atviros“ žmogaus teisių sąrašo ir „atviros“ pilietinės visuomenės leidžia teigti, kad beribė šio sąrašo plėtra - nepalaujamas vis naujų teisių įtvirtinimas ir gynimas - yra ne šiaip skiriamasis atviros pilietinės visuomenės bruožas, bet pats tokios visuomenės egzistavimo ir funkcionavimo pagrindas, o kalbant dar tiksliau - ją steigiantis principas. Tačiau prisiminus, kad vis gausėjančios žmogaus teisės iš esmės yra ne kas kita, o tik išlaisvinti ir viešojoje erdvėje teisiškai bei politiškai įtvirtinti, tai yra įteisinti, individų norai ir troškimai, tampa akivaizdu, kas iš tiesų yra šitokių būdu nuolat kuriamą ir palaikomą atvira pilietinė visuomenė. Ji negali būti kas nors kita, o tik nuolatinėms inovacijoms atvira antropologinė ir socialinė inžinerijos projektas. Atvira - „inžinerinis“ ir „projektinis“ - jos pobūdis reiškia tai, kad tokia visuomenė yra „atvira“ ta prasme, kad ji yra plastiškas ir vis keičiantis pavidulus dirbtinis, tai yra inžineriškai (per)konstruojamas darinys. Atvirą pilietinę visuomenę iš žmogiškų aistrų „medžiagos“ nuolatos gamina ir laisvai perdirbinėja - savo nuožiūra ir pagal savo vizijas pertvarko ir atnauja - jos statytojai ir kūrėjai. Taigi tikrasis ir svarbiausias šitaip konstruojamos visuomenės „atvirumo“ bruožas ir požymis yra ne jos kūrėjų noriai vardijamos ir šlovinamos tik ką minėtos jos savybės, o būtent „plastiškumas“ - jos narių gebėjimas virsti lanksčia „žmogiškąja medžiaga“ ir nespriešiant pasiduoti bet kuriems ją formuojančių „socialinių inžinierių“ sumanytiems individų „perdirbimo“ ir pačios visuomenės „tobulinimo“ ir „pertvarkymo“ eksperimentams.

Įgyvendinant šį projektą siekiama seniai žinomo tikslo: kuriama dar viena „puikios naujo pasaulio“ versija - būsimasis „naujas“ žmogus ir „tobula“ ateities visuomenė. Šiuo atžvilgiu dabar vykstantį atviros pilietinės visuomenės kūrimą ir neseniai pasibaigusią komunistinės visuomenės statybą neabejotinai sieja artima giminystė ir gelminis panašumas.

Perpratus atviros pilietinės visuomenės konstravimo principą ir jos „gaminimo“ būdą vis dar „nepakankamai modernios“ ir „atgyvenusios“ esamos visuomenės gramzdinimas į jau minėtą prigimtinių laisvės svaigulį atrodo absoliučiai logiškas ir nuoseklus jos kūrėjų veiksmas - tiesiog būtinas ir neišvengiamas jų taikomos socialinės inžinerijos elementas. Tai padeda nuspėti, kokią laisvę žada ir kokios laisvės link veda atviros visuomenės kūrimas pasitelkus šią savitą - individo ir visuomenės sąmoningo svaiginimo laisvę - technologiją. Ši įmantri technologija iš tiesų yra beveik neatremiama ir veikia puikiai, nes „gamina“ ypatingos rūšies laisvę. Tai - iš principo nevaržoma ir beribė poreikių tenkinimo laisvė. Du pirminiai ir svarbiausi moderniojo individo poreikiai žinomi ir pripažinti jau kelis šimtmečius - tai saugumo ir medžiaginės gerovės (kūno) poreikiai. Koks nors iškilus senovės politinis mąstytojas, pavyzdžiui, Aristotelis, nedvejodamas pasakytų, kad tokie poreikiai būdingi ir gyvūnui, tad laisvė netrukdomai juos tenkinti yra tik gyvūno - o gal veikiau gyvūnų žmogio - laisvė.

Tad kyla kitas klausimas: ar vis labiau įsibėgėjant svaiginimu laisvę grindžiamos atviros pilietinės visuomenės statybos dar įmanoma, o jei taip - kaip ir kokiomis sąlygomis - pabusti iš prigimtinių laisvės svaigulio?

► Juo labiau įsibėgėjo ir darėsi pastebimesnis visų moderniojo žmogaus aistrų aklas „laisvinimas“, juo sparčiau kilo viešumon ir vis ryškiau spindėjo būtent „atviros“ pilietinės visuomenės idealas

Saulius LAPĖNAS
Visuomenininkas, Redkolegijos svečias

Vietoj diskusijos dėl PVM šildymui - balaganas. Gana manipuliacijų! Pasinaudokime Anglijos patirtimi ir siekime lengvatino 5 proc. PVM tarifo visoms kuro rūšims, naudojamoms patalpoms šildyti.

Neseniai vienoje iš viešumoje surengtų diskusijų, svarstant, kaip lengvatinio PVM tarifo šildymui naikinimas paveiks Lietuvoje gyvenančių vidutiniškai pasiturinčių žmonių finansinę padėtį, laidos vedėjas išreiškė nuomonę, kad dauguma „liaudies“ pritaria lengvatinio PVM tarifo panaikinimui.

Iš esmės tai primena balaganą sovietiniais laikais, kada laikraštyje „Pravda“ buvo publikuojami pranešimai apie tai, kad „liaudis karštai pritaria partijos ir vyriausybės sprendimams“. Bet mūsų dienomis „liaudis“ sveikina ne tautų perkėlimą į Sibiro platybes, o pritaria eiliniam mokesčių padidinimui, kuris skaudžiai atsilieps pačiai „liaudžiai“.

Vertimo problema?

Tokia populiarė mūsų dienomis negatyvi žodžio „lengvata“ reikšmė mažai ką bendro turi su terminu „lengvatinis PVM tarifas“, kuris greičiausiai pas mus atsirado iš anglų kalbos. Bet visuose oficialiuose ES dokumentuose jis vadinamas „Reduced rates of VAT“, o tai su žodyno pagalba pažodžiui verčiant iš anglų į lietuvių kalbą reiškia „sumažintas PVM tarifas“. (Taip pat jis vadinamas vokiečių ir prancūzų kalbose.) T.y. nėra net minties apie lengvatas, o paprasčiausiai kalbama apie tarifo dydį, kad nesimaišytų su kitais tarifais.

Bet problema ne vertimo tikslume (tai ne mano, o kalbos specialistų rūpestis), o sąvokos supratime. Sumažintas PVM tarifas („lengvatinis PVM tarifas“) šildymui dujoms, elektra, malkoms ir kitiems pirmo būtinumo produktams plačiai taikomas visose ES šalyse (net ir krizės apimtoje Graikijoje!) ir tai yra apmokestinimo norma, kuri užfiksuota ES dokumentuose. Štai keletas citatų iš tebegaliojančių ES dokumento „Bendroji pridėtinės vertės mokesčio (PVM) sistema („PVM direktyva“)“:

„Standartinis PVM tarifas yra tam tikras procentas nuo apmokestinamosios vertės, kuris iki 2015 m. gruodžio 31 d. turi būti ne mažesnis nei 15 proc.

ES valstybės gali taikyti vieną arba du lengvatinius tarifus (EN: two reduced rates), kurie turi būti ne mažesni kaip 5 proc. ES valstybės taip pat gali taikyti lengvatinį tarifą (EN: reduced rate) gamtinėms dujoms, elektros energijai ir centralizuotam šildymui. Galiausiai, nukrypstant nuo įprastų taisyklių, tam

tikros ES šalys tam tikrose teritorijose turi teisę taikyti lengvatinius, tarp jų mažesnius nei minimalius ir nulinius, tarifus.“ (Tiems, kas norės sužinoti daugiau - ras papildomas nuorodas straipsnio pabaigoje).

Perskaičius šiuos dokumentus, kiekvienam darosi aišku, kad kai kalbame apie planus naikinti „lengvatinį PVM tarifą“, kalbame ne apie kovą su kažkokiomis „neteisingomis lengvatomis“ išrinktiesiems, o apie valdžios sprendimą padidinti mokestinę našlą Lietuvos gyventojams. Kai kitose šalyse niekas neskuba to daryti, ar galima tikėtis, kad tokia drąsi Lietuvos iniciatyva galutinai neišgąsdins galimus investuotojus? Kam norėsis mokėti daugiau už šildymą, jei gretimose ES šalyse viskas bus pigiau?

Manipuliacijos lozungais

Viskas būtų suprantamiau, jei toje laidoje, nuo kurios pradėjau straipsnį, paklaustų tiesiai: „Jūs sutinkate su mokesčių padidinimu?“ Nė vienas žmogus, būdamas sveikos nuovokos, tam nepritaris ir nepalaikys tokios idėjos. Todėl, norint priversti „laisvanoriškai“ pritariti tokiems valdžios ketinimams, būtina sukelti sumaištį sąvokose, kad vietoj diskusijos kiltų noras vienas kitam „perkšti gerkle“.

Siekiant šio tikslo, užtenka netiesioginio mokesčio už šildymą padidinimą pavadinti „lengvatinio PVM tarifo panaikinimu“, o po to supainiojus dvi sąvokas pakreipti pokalbį apie lengvatas socialiai remiamiems gyventojams. O kartu pastoviai kurstyti visuomenės neapykantą jiems, skleidžiant gandus apie nesusikačiuojamus turtus tų, kurie gauna pašalpas.

▶ Pasinaudojant žmonių neišmanymu, nomenklatūra eilinį kartą lygioje vietoje supriešina žmones su verslu

Tada tereikia tik užsiminti, kad „kažkur, kažkas“ atvažiavo pašalpos su savo automobiliu, kad liaudis, kupina neapykantos, sušuktų - „niekam jokių lengvatų!“ ir laisva valia pasikabintų sau ant kaklo naują mokesčių padidinimą.

Bet tai dar ne viskas

Šiam tikslui naudojamos šios „sprogstančios“ tezės, pagimdytos nesveikos fantazijos arba sąmoningo noro apgauti Lietuvos gyventojus:

Manipuliacija 1: Sukuriama iliuzija, kad „lengvatinis PVM tarifas šildymui“ - tai lengvata verslui. „Gana maitinti verslą, - atimkim iš jo pinigų valstybės naudai.“ Taip pažadinama neapykanta grobuoniškiems kapitalistams. O iš tiesų bandoma paslėpti paprastą tiesą, kad lengvata buvo ne verslui, o piliečiams, kurie iš esmės ir sumoka šį PVM už prekes ir paslaugas. O verslininkai tik surenka šiuos pinigus, kad perduotų juos į valstybės biudžetą.

Dažnai kartojamos „sąmokslų teorijos apie blogų kėslų turintį verslą“, liudija tai, kad arba tie, kurie tai skelbia, nieko nesupranta ekonomikoje ir apie PVM prigimtį, arba sąmoningai klaidina žmones.

Kai kam gal ir neįdomus mano požiūris ir faktai, pateikti šiose publikacijose. Bet kaip galima ignoruoti Europos Sąjungos direktyvas? Kada šie gerbiami ponai susipažins su ES oficialiais dokumentais ir nustos juos ignoruoti? Tuo labiau kad daugelis šių dokumentų yra publikuoti lietuvių kalba. Štai kas nedviprasmiškai nurodyta 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos Direktyvoje 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos: „Galiosiai PVM, kaip prekės ar paslaugos galutinės kainos procentinį priedą, sumoka galutinis vartotojas.“

Neleiskite save apgaudinėti! Tik jūs mokate PVM, kuris yra įskačiuotas į jūsų perkamų prekių ar komunalinių paslaugų kainą, o gamintojas, gavęs iš jūsų šiuos pinigus, privalo atiduoti valstybei. Todėl šis mokestis ir vadinamas „netiesioginiu“ mokesčiu (kaip ir akcizai), kurį moka kiekvienas gyventojas, o pardavėjas ar gamintojas jį tik perduoda į valstybės biudžetą.

Todėl turime suprasti, kad kai mums kalba apie „PVM lengvatos panaikinimą“, iš esmės kalba apie valdžios norus padidinti mokesčius, giliau įlendant į jūsų kišenę.

Lietuvos šilumos tiekėjų asociacijos duomenys rodo, kad skolos už šildymą kasmet didėja. Rugšėjo pradžioje jos siekė 278,9 mln. litų - 3 mln. litų daugiau nei pernai. Vien tik man mielame ir brangiam Jurbarko rajone ši skola siekia 1,5 mln. litų.

O jei įvertinsime šiuo metu esantį gyventojų išskolinimą šilumos tiekėjams, tai lengva suvokti, kad šis mokesčio pakėlimas padidins skolininkų skaičių ir atvejus, kai žmonės fiziškai nesugebės pa-

Po tokių pareiškimų biurokratams nieko nebereikia daryti. Supjudžius daugiabučių ir individualių namų savininkus, jie gali ramiai su savo šypsenomis nuošalyje lukterėti, kol vieni kitiems „perkās gerkles“ ir reikalaus („iš pykčio“) panaikinti bet kokias lengvatas. Nors individualių namų savininkams logiškiau būtų kovoti už lengvatas visoms kuro rūšims. Tačiau kovos įkarščio pagautas, žmogus to jau nebesuvokia.

Valdžia pasirinkusi netiesioginių mokesčių didinimo kryptį, neatsižvelgia nei į piliečių poreikius ir interesus, nei į ekonomikos dėsnius, nei į kitų ES šalių patirtį.

Anglijoje be jokių „pilietinių kovų“ kurstymo jau seniai buvo nuspręsta, siekiant palaikyti vidutiniškai pasiturinčio sluoksnio gyvybingumą ir šalies ekonomikos vystymąsi. Ten yra vienodas tarifas visiems šildymo būdams - 5 proc. PVM. Kaip nurodoma vyriausybiniame puslapyje www.gov.uk - lengvatinis penkių procentų PVM Anglijoje naudojamas šioms prekėms ir paslaugoms: už elektrą, dujas, šildymą ir kietą kurą buitiniams gyventojų poreikiams; už medžiagas, taupančias energiją gyvenamosiose patalpose...

Negi lietuviai turtingesni nei gyventojai Anglijoje?

Neabejotinai atsiras norinčių paprieštarauti: „Anglija - turtinga šalis ir jos negalima net lyginti su Lietuva“. Bet kaip tik todėl ji ir tapo turtinga šalimi, nes nedusina savo piliečių be ribų didinamais mokesčiais. Todėl, kad jų politikai ir ekonomistai atsimena Adamo Smito perspėjimą apie liūdną likimą tų šalių, kuriose vyriausybės beprotiškai ir negailestingai didina mokesčius pirmo būtinumo prekėms (tarp jų ir už gyvenamojo būsto šildymą), engdami savo žmones ir tuo būdu naikindami bet kokią galimybę vystytis valstybei.

Savo veikale „Tautų turto prigimtės ir priežasčių tyrinėjimas“ jis primygtinai rekomendavo, kad siekiant ekonominio stabilumo ir stiprios valstybės, būtina visiškai atsisakyti pirmo būtinumo prekių apmokestinimo. Jis pateikia pavyzdžius, kaip tokie apmokestinimai veda ne tik prie reguliaraus kainų kilimo, bet atneša nuostolius ir gamintojams, ir mažai pasiturintiems žmonėms. Toks apmokestinimo būdas sunaikina ekonominius pasiekimus net labai išsivysčiusiose ir ekonomiškai stiprioje šalyse.

Adamas Smitas ypač akcentavo, kad toks apmokestinimas įmanomas tik karo metu, kai būtina ekstra sąlygomis papildyti šalies iždą. Kitais atvejais tai baigiasi kapitalo išvežimu iš šalies, masine emigracija ir gimstamumo lygio sumažėjimo neišvengiamumu.

Faktai, kas vyksta šiandien Lietuvoje, akivaizdžiai patvirtina šių tezių tiesą ir aktualumą.

Manipuliacija 3: „Lengvatinio PVM tarifo už šildymą panaikinimas bus kompensuojamas socialiai pažeidžiamiems sluoksniams“, tačiau visuomenėje nuolat kartojama nuomonė apie tai, kad tuo neteisėtai naudojasi ir „turčiai“.

Bet leiskite paklausti, kokie faktai tai patvirtina ir kiek tokių atvejų buvo? Tokios statistikos man neteko surasti. Tai, kas nepatvirtinta faktais ir skaičiais, tai tik svaichiojimai ir socialinės nesantikos kurstymas valstybės viduje. Ir žinant, kad pašalpų išmokėjimas yra valdžios rankose, tai liudija arba apie valdininkų nesugebėjimą vykdyti savo funkcijas, arba apie korupcijos augimą.

Bet kuriuo atveju, jei jie nesugeba sukontroliuoti biudžetinių lėšų panaudojimo kompensacijoms, tai kas pasikeis panaikinus PVM lengvatą šildymui? Gavę daugiau pinigų savo poreikiams tenkinti, juos teisingai paskirstys ir panaudos? Kodėl mes turime tuo patikėti?

Tik dėl to, kad būtų įgyvendintas tikslas - skaldyti ir valdyti?

Manipuliacija 4: „Šildymo kainos dėl PVM lengvatos panaikinimo nedidės“.

Tai jau visai netelpa į ekonomikos ir sveikos nuovokos ribas. Bet kurio netiesioginio mokesčio didinimas - ar tai būtų PVM mokestis už šildymą, ar akcizas už degalus, įjungia kainų didinimo visoms prekėms ir paslaugoms mechanizmą. Ar kas nors matė veikiančią duonos kepyklą ar gamyklą be šildymo? Ką bandoma apgauti?

„Lietuvos šilumos tiekėjų asociacijos (LŠTA) vertinimu, per anksti kalbėti apie PVM lengvatos centralizuotai tiekiamai šilumai panaikinimą, kol valstybė neišsprendė pagrindinių energetinių problemų. Skaičiuojama, kad panaikinus lengvatą, šiluma pabrangtų apie 11 procentų. [...] Skaičiuojama, kad dėl PVM didėjimo 11 procentų užauginta šilumos kaina kiekvienam standartiniam 60 kv. m butui senos statybos nerenovuotame daugiabutyje lemtų apie 250 litų papildomas išlaidas per šildymo sezoną. Šie pinigai atitektų šalies biudžetui.“

Išvada: Kuo daugiau piliečiai atiduoda mokesčių valdančiai nomenklatūrai, tuo mažiau tikimybės, kad esant neskaidriam „socialistiniam“ gautų pajamų į biudžetą valdymui ir paskirstymui nomenklatūra atsakingai vykdys savo funkcijas ir vystys šalies ekonomiką. Vienintelis būdas išsigelbėti krizės, kurios pabaigos dar nematyti, sąlygomis, tai apriboti valdžios apetitą gaunantiems netiesioginiams mokesčiams nuo vartojimo.

Turime juos priversti vykdyti atsakingą politiką, panaudojant mūsų valstybės biudžeto lėšas, kurios atsiranda dėl mūsų sumokamų mokesčių. Reikia mažinti biurokratų skaičių, o ne piliečių gebėjimą išgyventi.

Būtina vystyti šalies ekonomiką pagal sektinus pavyzdžius, o ne stumti Lietuvos piliečius ir šalį į skolų prarają. Mums nereikia išmaldos nuo biurokratų stalo. Gana švaistyti liaudies sumokėtus mokesčius. Pats laikas nomenklatūrai apriboti savo apetitą.

Pasinaudokime Anglijos patirtimi ir siekime lengvatino 5 proc. PVM tarifo visoms kuro rūšims, naudojamoms patalpoms šildyti.

Gana manipuliacijomis priešinti žmones - tai ne šunidė, o kol kas dar nepriklausoma Lietuva!